

ΤΡΙΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Οι αναλύσεις, το τέλος και η συνέχειά τους

Το πνεύμα της συνάντησης

Η τριήμερη συνάντηση που θα γίνει στο Παρίσι, έχει σαν στόχο την συζήτηση του θέματος που αποφασίστηκε στη Ρώμη τον Ιούλιο του 2010. Το θέμα αυτό αναφέρεται στην πρόσκληση για την κατάθεση μιας μαρτυρίας, η οποία θα επιτρέψει την ανάδυση βασικών ερωτημάτων όπως και την ανάπτυξη του ζητήματος που απασχολεί κατά κύριο λόγο σήμερα την Σχολή μας. Πρόκειται για θέμα το οποίο θα αποτελέσει σημείο τομής στις διεργασίες που θα ακολουθήσουν και οι οποίες θα έχουν ως επίκεντρο την εμπειρία του περάσματος, όπως αυτή διαμορφώθηκε μετά τη Ρώμη αλλά και όπως θα διαμορφωθεί πριν το Ρίο ντε Τζανέιρο.

Το ενδιαφέρον και η ευρύτητα του θέματος, επιβάλλονται, τόσο από την συνέχιση της εμπειρίας όσο και από τα αποτελέσματά της ενώ η επιστημονική τους επεξεργασία, επιχειρεί να εισάγει την « θετική έκβαση του τέλους της ανάλυσης» αρχής γενομένης από την ικανοποίηση που επιτυγχάνεται ως τελειωτικό συμπέρασμα, και το οποίο αφορά ένα θετικό συναίσθημα. Πρόκειται για το συγκερασμό ανάμεσα στα αποτελέσματα και τις επιλογές. Η συνάντηση θα τεθεί κάτω από την αιγίδα της εμπειρίας του περάσματος έτσι όπως αυτή λαμβάνει χώρα και από τις δυο πλευρές του Ατλαντικού και η οποία συνεχίζεται εδώ και μια δεκαετία. Χωρίς να παραβλέπουμε τις ιστορικές όσο και τις αναλυτικές ιδιομορφίες της κάθε γεωγραφικής περιοχής μπορούμε ωστόσο να προχωρήσουμε στην ανανέωση των επιλογών μας, διαμορφώνοντας έτσι εκείνες τις συνθήκες ώστε να οδηγηθούμε σε μια αρτιότερη ομοιογένεια των πρακτικών μας αλλά και σε ένα πιο ακριβή προσδιορισμό ανάμεσα στις γεωγραφικές ζώνες, οι οποίες θα αποτελέσουν την απαραίτητη προϋπόθεση για να παραχθεί στα πλαίσια της διεθνούς εμπειρίας της Σχολής μια ζωντανή διδασκαλία.

Από την στιγμή, που το πέραςμα τοποθετήθηκε στο επίκεντρο της Σχολής, έγινε το έναυσμα, ώστε να εξεταστούν οι διαφορετικές εκδοχές του τέλους και της συνέχειας [των αναλύσεων], όπως και για να προβληθούν ιδέες οι οποίες θα δικαιολογούσαν την υιοθέτηση ενός τέτοιου τίτλου : υπάρχει άλλωστε ένα μετά- το πέραςμα που αφορά τη ζωή εκείνου που έκανε το πέραςμα, όπως υπάρχει η Σχολή, αλλά και ο μετασηματισμός της σχέσης του καθενός με την ανάλυση.

Προς διευκόλυνση των εργασιών, η Συνάντηση θα κατανεμηθεί σε δυο χρόνους :

- Η πρώτη μέρα, η Παρασκευή, και υπό τον τίτλο : « Η Σχολή υπό την δοκιμασία του περάσματος» θα είναι αφιερωμένη στη συζήτηση όσον αφορά τον περαματάρη και τον ΑΜΣ (Αναλυτή μέλους της Σχολής). Η διοργάνωση της συζήτησης θα γίνει γύρω από δυο στρογγυλά τραπέζια και θα διαρκέσει τρεις ώρες περίπου. Τις σύντομες παρεμβάσεις που θα εισάγουν το ερώτημα θα ακολουθήσει μια μεγάλη συζήτηση στην οποία αναμένεται να είναι ιδιαίτερη η συνεισφορά των Αναλυτών της Σχολής και των περαματάρηδων, όπως επίσης και όλων εκείνων που συμμετέχουν στην συγκεκριμένη διεργασία της Σχολής (περάτες, Αναλυτές της Σχολής, μέλη).

Το πρόγραμμα διαμορφώθηκε από τα αιτήματα των συναδέλφων ανάλογα με τις γεωγραφικές ζώνες με σεβασμό στο μέγεθος και την αριθμητική σπουδαιότητα της κάθε ζώνης.

- Η δεύτερη και η Τρίτη ημέρα θα αφιερωθούν σε εκθέσεις πάνω στο γενικό θέμα : « Οι αναλύσεις, το τέλος και η συνέχειά τους», ενώ το πρόγραμμα θα οριστικοποιηθεί ξεκινώντας από προτεινόμενες παρεμβάσεις ως απάντηση στην πρόσκληση για ανακοινώσεις. Υπενθυμίζουμε ότι καταλαμβάνουν τη θέση και τον

χώρο των Εθνικών Ημερίδων της ΣΨΦΛΠ- Γαλλίας και θα δομηθούν κατά παρόμοιο τρόπο.

Το απόγευμα του Σαββάτου θα καλυφθεί από παρεμβάσεις σε διαφορετικές αίθουσες, κι αυτό για να μπορέσουμε να ακούσουμε τις εκθέσεις των μελών από διαφορετικές χώρες που συμμετέχουν στη Συνάντηση, ενώ το Σάββατο το πρωί και ολόκληρη την μέρα της Κυριακής οι παρεμβάσεις θα λάβουν χώρα κατά την διάρκεια της ολομέλειας.

Η διακύβευση της Διεθνούς συνάντησης της Σχολής : Οι αναλύσεις, το τέλος και η συνέχειά τους.

Η διακύβευση είναι ξεκάθαρη, διαφάνηκε άλλωστε ήδη από τη Ρώμη. Το ερώτημα αφορά το σύνολο της Σχολής, δίνοντας απάντηση σε δυο ζητήματα, αρχής γινομένης από τον κατευθυντήριο μίτο ο οποίος θα συμβάλει στην καθιέρωση μιας ομοιογένειας ως προς τον τρόπο ονομασίας των μελών σε όλες τις ζώνες, έχοντας ως προοπτική την ενδυνάμωση της διεθνούς διάστασης της Σχολής.

- Ο περαματάρης : τι είναι ένας περαματάρης ; Επιπτώσεις της μαρτυρίας στον περαματάρη ; Σε τι συνίσταται η σωστή μαρτυρία ;
- Ο Αναλυτής Μέλος της Σχολής (ΑΜΣ) ; Πότε και πώς ονομάζουμε κάποιον περαματάρη ; Το πέραςμα αλλάζει τους ΑΜΣ;

Σάββατο 10 και Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : 2^η και 3^η Διεθνής ημερίδα.

Εάν στη Ρώμη, κατά τη διάρκεια της 2^{ης} Διεθνούς Συνάντησης της Σχολής η *lalangue*, το πραγματικό και ο νέος ορισμός του ασυνειδήτου (το ομιλ-όν) προσεγγίστηκαν ευρέως μέσα από τις διαφορετικές ανακοινώσεις, αυτή η τρίτη Συνάντηση, στα πλαίσια της συνέχισης της εμπειρίας της Σχολής, θα όφειλε να επικεντρωθεί στην θετική εκδοχή των αποτελεσμάτων της εμπειρίας, σε σχέση με τις επιστημονικές επεξεργασίες εξουσιοδοτημένες από τα τελευταία κείμενα του Λακάν (εξυστόρηση, πάθη του θυμικού κατά το τέλος, φραγή του πραγματικού). Η ανάλυση δεν είναι ατέρμονη, ούτε καταλήγει στην κατάθλιψη ή την έξαψη, τον πόνο ή το σφάλμα του απόμαχου. Το τέλος της ανάλυσης δεν είναι μυστήριο ανείπωτο, καλλιτεχνική θολούρα, είναι ικανοποίηση και μάλιστα ικανοποίηση άμεση, επείγουσα. Το πραγματικό ασυνείδητο, η *lalangue* όπως και το θυμικό πάθος της ικανοποίησης (για τις μορφές της οποίας θα πρέπει να αναρωτηθούμε, με ποιο τρόπο δηλαδή θα δίνουμε λογαριασμό, αλλά και για την συνεισφορά των καρτέλ του περάσματος) έρχονται να προσδώσουν στην ανάλυση ένα τέλος (όπως επίσης και μια προοπτική, ένα στόχο, έναν σκοπό) αλλά με τρόπο λιγότερο αποθαρρυντικό όσον αφορά τα αρνητικά της δομής, τα άγχη του ευνουχισμού, ή την θρησκεία της τρύπας. Αυτά είναι άλλωστε τα θέματα που το κείμενο « Πρόλογος στην αγγλική έκδοση του Σεμιναρίου XI» έρχεται να διαιωνίσει υπερβαίνοντας τα συμπεράσματα του «*Etourdit*¹» και της « Ιταλικής σημείωσης»: ότι εν ολίγοις στο τέλος, αυτό που έχει σημασία δεν είναι τόσο οι απώλειες ή οι πτώσεις όσο ο εντοπισμός εκείνης της ικανοποίησης η οποία καθιστά την ανάλυση μια εμπειρία μετάλλαξης του θυμικού πάθους, μια εμπειρία που θίγει επίσης την έμβια πλευρά της ζωής, την ίδια την εμπειρία του να ζεις : μια προοπτική δυναμική, για μια « ανάλυση ζωντανή» που προαναγγέλλεται από το γεγονός ότι το πέραςμα από το πραγματικό δεν οδηγεί ούτε στον σολιμισμό², ούτε στον κυνισμό αλλά αντίθετα στην δυνατότητα της σύστασης μιας κοινότητας- και μάλιστα διεθνούς- η οποία

¹ Autres écrits.

² Ο **σολιμισμός** (από το **λατινικό** solus ipse = ο ίδιος μόνο) ή **εγωμονισμός** είναι **ιδεαλιστική** υποκειμενική θεωρία, σύμφωνα με την οποία δεν υπάρχει τίποτε άλλο στον κόσμο εκτός από το υποκείμενο, τον άνθρωπο και τη συνείδησή του. Όλα τα άλλα μέσα στο σύμπαν, ακόμα και το γένος των άλλων ανθρώπων, δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, αλλά μόνο στη συνείδηση του υποκειμένου και η ύπαρξή τους δεν είναι παρά ένα παράγωγο της συνείδησής του.

αποτελείται από ανακατωμένες αλλά και από σκόρπιες πολιτικές επιπτώσεις, οι οποίες όμως μπορούν να γίνουν αντικείμενο αξιολόγησης από τη Σχολή.

Γνωρίσαμε ανάλογα με τις εποχές διάφορα « πρότυπα» του τέλους της ανάλυσης : προσπέλαση της φαντασίωσης, ταύτιση με το σύμπτωμα, ανάληψη του ευνουχισμού, για να βρεθούμε σήμερα μπροστά σε ένα ερώτημα ζωτικής σημασίας : ποια είναι η αντίληψή μας για το πραγματικό; Πρόκειται μόνο για το πραγματικό συνδεδεμένο με τα προϊόντα της γλώσσας ή μήπως το θυμικό πάθος του τέλους σημαίνει ότι η ανάλυση αγγίζει το πραγματικό του ζώντος ; Η επεξεργασία των απολαύσεων με τις οποίες το ομιλ-όν υποκείμενο έρχεται αντιμέτωπο μπορεί να επιτρέψει την συναγωγή μιας νέας οικονομίας η οποία θα απελευθερωθεί μέσα από την αναλυτική εμπειρία ; Ο βορόμβειος κόμβος του RSI μήπως δεν εξουσιοδοτεί μια ανανεωμένη ανάγνωση του πραγματικού ; Πώς αρθρώνεται αυτό το πραγματικό του ζώντος με την ασυνείδητη γνώση;

Η ψυχανάλυση είναι η μόνη που ανάμεσα στις θεραπειές της γνώσης τοποθέτησε με καίριο τρόπο το καθεστώς της έλλειψης και της απώλειας αλλά είναι και η μόνη ίσως που ανέδειξε (πρόκειται γι αυτά στα οποία αναφέρονται τα κείμενα του Λακάν της δεκαετίας του 70) όσα μπορούν να κατακτηθούν μέσα από την εμπειρία : το θετικό, το επιπλέον όπως και τις συνέπειες που εμπεριέχει η αναλυτική διεργασία, για όποιον δέχεται να πάρει το ρίσκο, και να την εξωθήσει μέχρι το τέρμα της δηλαδή μέχρι το σημείο εκείνο, όπου μπορεί να έρθει αντιμέτωπος με την δυνατότητα της εφεύρεσης μιας απάντησης, μοναδικής απέναντι στην εισβολή του πραγματικού.

Είστε λοιπόν θερμά προσκεκλημένοι για να πάρετε μέρος σ' αυτές τις ημερίδες που μπορούν να αποτελέσουν γεγονός για όσους θέλουν να αδράξουν την ευκαιρία, πριν να βρεθούμε στο Ρίο ντε Τζανέιρο τον Ιούλιο του 2012 με θέμα: « Τι απαντά ο αναλυτής; Ηθική και κλινική.»

Ablert Nguyê